

KÉT ÉVIG EGY HÁRSFÁT NÉZTEM

Karafiáth Balázs órangyalai teljes gőzzel dolgoztak, amikor a kétezres évek elején a sikeres üzletember elkezdte komolyan feszegetni a határait. Előbb Monte-Carlo külvárosára zuhant rá, aztán akkor, amikor egy óbudai építkezésen a földből kiálló betonvasak közül már a mentők kanalzták össze, kénytelen volt belátni, hogy a kiteljesedéshez és az önmegvalósításhoz nem feltétlenül a siklóernyőzés a legcélravezetőbb út.

ÍRTA: BALLA ZSOLT

Az USA-ban élő, negyvenhárom éves Karafiáth ma már teljesen más ember, mint Szeffü Balázs, a Tilos Rádió műsorvezetője, a Sziget és a Carnation (szekfű – ééérted?!) webes ügynökség alapítója, akit a kilencvenes években a hazai kommunikációs szakma megismert. A kinézete, a habitusa és a kisugárzása egyaránt megváltozott, és az összhatás azt sugallja, hogy sokkal többről van szó, mint az azóta eltelt tizenöt évről és az észak-kaliforniai napsütésről.

Nyugalmat és harmóniát áraszt, és ez – akik ismerték őt korábban, megerősíthetik – nem tartozott a legfontosabb erősségei közé. Kiegyensúlyozottságát egyből próbára is teszem, amikor a megbeszélte interjúidőpont-

nál bő húsz perccel később érkezem. „Én is a dugóban álltam, csak én időben elindultam” – nevet a telefonba olyan hangsúllyal, amiből egyértelműen kicseng, hogy sokkal keményebben kéne próbálkoynom ahhoz, hogy kibillentsem a nyugalmából.

A FELDMÁR-ÉVEK

A kétezres évek közepén azonban még csak azt tudta, hogy bár cégei sikeresek, ez nem teszi boldoggá. Kapóra jött a lehetőség, hogy egy közös ismerősön keresztül találkozhat Feldmár Andrással. Vele aztán 2006-tól terapeuta-páciens viszonyban dolgoztak több évig. A közös munka jobbára skype-on, kisebb részben személyesen folyt, és bizonyos esetekben a hazai orvostudomány szempontjából unortodoxnak számító módszertant is alkalmaztak. „Ami pénzt kerestem, annak jó

részét arra költöttem, hogy egy elég kemény folyamatban újra összerakjam az életem sztoriját” – mondja Karafiáth Balázs.

Én pedig rengeteg embertől bocsánatot kértem.

Amikor aztán hazajött – 2006–2007-ben ösztöndíjjal a Yale-en tanult –, úgy döntött, hogy legnagyobb problémája az élettempója, és hogy további lassulásra van szüksége. Feldmár egyik sokat hangoztatott metaforáját kölcsönvéve, az ember olyan gyorsan halad, hogy egy idő után észre sem veszi, vannak kanyarok és elágazások, ahol esetleg másfelé is lehetne menni.

